

Zalán Tibor

BOBÓ A FAGYLALTOZÁSRÓL

Mostanában,
különösképp, ha kisüt a nap,
babakocsiba raknak, és eltolnak
pár utcával lejjebb
haladva a Péterhegyi úton
található aprócska közértig.
De nem is a
közért itt az érdekes.
A bolt épülete mögött
ugyanis, kis faházban
egy igazi
FAGYLALTOZÓ található,
mondhatni szebben,
húzódik meg.
Fagylaltozó, található,
kicsi vagyok, de érzem
én, hogy nem túl
szerencsés szókapcsolat
ez, a két hátulsó ó miatt,
de ha már így alakult,
hát maradjon meg,
későbbben javítandó!
Amikor elérjük
a faház-fagylaltozót,
valamennyi alkalommal
a következő
szertartás figyelhető meg:
a felnőttek a kezembe
nyomnak egy tölcséért,
naná, hogy nem édeset,
naná, azt is
csak azért pedig,
hogy nyammogjak

el rajta, addig se zrikálom
őket az ordításommal,
őket, akik egyenesen
fagylaltkölteményeket
nyalnak-falnak fölöttem
elcsurranó kéjjel,
bountyt, csokifagyit,
eprest és áfonyást,
vaníliát és citromot,
mentásat és dinnyést,
barackosat és erdei gyümölcsöst,
tiramisut és mochtót, de
inkább nem is sorolom!
Ők nyalják a
számtalan édességeket,
én meg nyammogok a nem
túl ízes tölcséren. Ám
nem vagyok elégedetlen
mégsem. Az idő, tudom,
megállíthatatlanul
nekem dolgozik. Ha
felnövök, és elég nagy
leszek, s ez komoly elhatározás,
egy szép napon
egyedül állítok be ide,
és rendelek egy
tizenkét gombócós fagyit
(naná, hogy nem adom alább):
bounty, csokifagyi,
epres és áfonyás,
vanília és citrom,
menta és dinnye,
barackos és erdei gyümölcsös,
tiramisu és mochtó,
rendelem így,
ebben a sorrendben.
S ha elkészül, kényelmes
léptekkel elindulok

a fagylalttoronnyal
felfelé a Péterhegyi úton,
hazafelé, és azt sem bánom,
ha nyalás közben
összecsöpögteti a ruhámat
a sokféle olvadó fagylalt; s azt
sem, hogy csendesen,
fagylaltos sokszínűsen
rám alkonyodik út közben – az alkony.

BOBÓ HINTÁZIK

Száll a hinta énalattam,
nagy kék ég repül fölöttem,
nagy zöld föld suhan alattam,
száll a hinta szakadatlan,

száll a nagy kék ég fölöttem,
zöld a föld, suhan alattam,
száll a hinta szakadatlan,
távolság páráll köröttem,

száll a zöld föld énfölöttem,
kék ég suhan el alattam,
távolságok kékje csendül,
száll a hinta szakadatlan,

távolságok énalattam,
száll a hinta szakadatlan,
nagy kék ég repül fölöttem,
nagy zöld föld suhan alattam.

BOBÓ BAHGET ISKANDER KIÁLLÍTÁSÁN

Ma anyával,
Nanóval és Kerivel
az Írószövetségben voltunk.
Nem nagy ügy ez a szövetség,
vagy micsoda,
de meglepetéssel jegyzem meg,
még annál is nagyobb termei
vannak, amilyen az új
lakásunkban a mi nappalink.
A falakon meg képek lógnak.
Nagyapa egy csillogó holmi
mögött tátogott, azt mondták,
mikrofonnak hívják, de vagy nem
volt bekapcsolva, vagy elromlott,
annyi bizonyos, mi egy szót
sem hallottunk az egészből, amiről
ott összebeszélt. Aztán
egy szemüveges bácsi,
igazi szír, és az ő
képei képeskednek most
a falakon, tátogott ott, ahol előtte
nem sokkal nagyapa. És még
törtétek bizonyos dolgok, szóval,
lényegében történt egy s más.
Például, nagy jókedvemben,
hempergésemben, lebüfiztem
az Írószövetség igen jó
állapotban lévő perzsaszőnyegét.
Mit mondjak, elnézték nekem.
Meg ért egy iszonyatos csalódás is,
ha már itt tartok a visszaemlékezésben,
soroljuk elő ezt is. Meglepődtem.
Volt ott ugyanis egy
nálam még fiatalabb
gyerek. Erről eddig nem tudtam,
mármint, hogy vannak nálam

is fiatalabb gyerekek, és azok
is jelen tudnak lenni egy ilyen
Írószövegben, hasonlóan hozzám.
Egy kicsit bántam akkor s ott,
hogy még kicsi vagyok,
nagy bánatomban és
csalódásommal én is leírtam volna
magam Alexa Karcsi bácsival,
Szijjártó Feri bácsival, Fűzi
Laci bácsival. Hogy csak így,
most hármajukat, áruljam be a
feleségeiknek. De mert még
kicsi vagyok, nekem nem illett nagyon
berúgnom. Így hát, csak néztem őket.
Várakozásom ellenére
egyikük sem büfizte le a
perzsaszőnyeget, pedig ők aztán
igazából ittak, s nagyokat kacagva,
mind gyakrabban ölelték
meg egymást nagyapával...

LEVÉL A TENGERRŐL

Bobó, kicsi herceg!

A tenger
egy olyan... olyan
nagyon nagy valami...
hogyan is magyarázzam?
Se széle, se hossza,
mégis igen formás.

Vízből van
teljes egészében,
na meg szigetekből,

meg körben szárazföldből,
ugye, ezt így el tudod képzelni?

Roppant
sós a vize, úgyhogy
inni belőle nem ajánlatos.

Ha a tenger
mellett töltöd az időd,
úgy tűnik fel számodra,
hogy a tengerből kel ki a Nap,
és a víz másik végében bukik le
alkonyatkor.

És még
az is lehet, hogy
mindez így történik.

A tenger
néha nagyon
haragos, olyankor
hatalmas hullámokat
dobál széles nagy szürke hátán.

Ha meg szelíd,
olyan, akár a kék,
zöld, ezüst tükör; kedvtelve
nézegeti benne magát az ég.

A tengerben
állatok laknak, elsősorban
halak, kicsik és nagyok,
együtt mindenféle. Kicsik
a bohóchalak, meg a heringek,
nagyobbak és haragosabbak
a murénák és a polipok,
a legnagyobbak a cápák és a bálnák.

Hú te,
a bálnák azok aztán
tényleg nagyon nagyok,
még én sem tudom
elképzelni, hogy mekkorák,
mert igazi
bálnát még én se
láttam soha életemben.

De élnek
a víz fenekén kagylók,
korallak, tengeri virágok,
rákok, homárok és tintahalak is.
Fel sem tudnám
sorolni, mik és mennyien!

Azt még
elmondom, képzeld,
tengeri sünik is
laknak a köveken!

A tenger
karmestere a Hold.
Egyet int ezüst pálcájával,
s a víz megemelkedik.
A pálcá
újabb intésére
a tenger előző formájára
apad vissza. Hát nem különös?

A tengeren
hajók járnak, kicsi hajók,
nagy hajók, még nagyobb
hajók és óriáshajók.
A partok
mentén pedig vitorlások
és motorcsónakok kerengenek.

A tenger
partján körben-körben
strandok vannak,
ahol barnára
és pirosra sült emberek
fürdőznek, napoznak,
sört és koktélt szopogatnak.

Ezek a
strandemberek
leginkább nagyon zajosak,
és olykor rettenetesen
szemetelnek is, ezért a
szelídebb emberek alig
várják az estét,
amikor a
nyaralók a nyaralójukba
vonulnak vissza.

Ilyenkor
ismét csöndes a part,
csak a hullámok kotyognak
a köveken, az égen
nagy Hold
trónol, ezüst hidat
ácsolva a víz fölé.

Megsúgom
neked, én ilyenkor
szeretem legjobban a tengert.

Ha majd
nagyobb leszel,
elülünk itt a hullámok
fölött a homályos erkélyen
ketten, alattunk mormog
majd a fekete víz, mi meg
csak hallgatunk,

ülünk egymás mellett,
és elnézünk messze,
a holdnál is távolabbra,

mert
a tenger
akkor majd felfedi
előttünk legnagyobb titkát:
láttatni engedi
egyetlen éjszakára
számunkra a mindenséget